

DA, DOAMNE, o ploaie albastra

Nichita Stănescu

I

Ca sa se spele, ca sa se usuce intr-un simun de suflete,
parasind trupuri de copii striviti sub roata de beton a clipei de acum,
sculptata de fenicieni si de hititi,
las sufletul istoric si pradat
in piramida unei limbi demult latine,
intins sa stea ca intr-un pat
de aripi jupuite de pe ingeri, bine,
si strig in sus, si strig in jos, la dreapta
si la stanga si-nainte si inapoi, profund nesomnoros,
limba cu luna noua, dinte:
Sa fim spalati de un lichid, sa fim spalati cum speli
cu cirpa uda o fereastra de tine,
Doamne, vitregii tai frati,
cu o torrentiala ploaie-albastra.

II

Ploua, siroieste cu ingeri, cu stafii, pe acoperisurile de tabla,
pe mansarde.

Riuri verticale, sunet gri.

Acum se stinge tot ce arde.

Ploua, calatorim in sus pe crocodili de taina dintr-un

Nil smucit, in sus,

dus intr-un

Nord de nori aproape imobili,

ferind de noi un cer din

Sud, hindus.

Ploua, se lipesc aripi de apa de geamuri.

Frigul isi intinde spre noi o limba subtire

si dubla.

Duce-m-as calare pe un cal fara hamuri in cimpia neagra, lugubra.

Duce-m-as cu parul ud de ingeri, de stafii,

izbit in timpla de icarii scinteind ai apelor,

cazind de sus atit de vii din suspendatul, fixul, labirint.